

Over Lijden

Bij het afscheid van een dierbare mag je, in onze westerse cultuur geen kleur bekennen. De enige gepaste kleur, wil je in stijl blijven, is zwart. Dus trok ik die morgen de kast open om de prachtige kleren die ik als creatief directeur van een reclamebureau ooit had gedragen te passen. De jaren en het goede leven waren niet onopgemerkt gebleven. Geen enkele pantalon wilde zich fatsoenlijk om mijn blozende zonnevlecht plooiën. Een net niet vale jeans bleek, met assistentie van een stevige leren riem, als enige in staat te zijn de stress van mijn welvaart te weerstaan. De lange mouwen van het overhemd en het boordje gaven me het gevoel in Alcatraz opgesloten te zitten, en dit werd nog eens versterkt door de smalle leest en de hoge hakken van de cowboylaarzen die ik vol bravoure had gedragen. Behoorlijk ongemakkelijk in deze knellende outfit reden we naar het crematorium.

Ook al weet je niets van demografie, het hoge aantal grijze kapsels, dubbelfocus brillen en steunkousen, om maar enkele opvallende kenmerken te noemen, gaf je meteen de indruk dat hier afscheid werd genomen van een mens op een zeer gevorderde leeftijd. De wachtruimte had twee bescheiden wenken aan de muur waarop om stilte werd gevraagd. Maar de verzamelde menigte had zich al in geen tijden meer ontmoet of gesproken, en met luider stemmen gaf men blijk van verbazing als er weer zoveel zielen van het lijstje bleken te zijn vertrokken. De beknelling van mijn kleren gaf mijn intuïtie extra stimuli om het toilet te ontdekken, en opgelucht kon ik even de leren riem en het stugge denim los laten. De hakken van de westernlaarzen gaven venijnige resonanties op de glanzende plavuizen, en ik herkende de felheid van mijn oude ego.

Na de dienst, waarbij gebeden als gemompelde staccato's zonder betekenis rond de bloemenkransen bleven zoemen, reed het gezelschap naar de Brabantse koffietafel. Al snel maakte de gepaste eerbied plaats voor een ontladende luim, en de broodjes werden gretig verorberd. Ik vroeg me af hoe het met onze dierbare overledene zou zijn, en ik hoorde hem zachtjes lachen.

“Kijk jullie nu, in je beklemmende en beperkende paasbest. Weet je,” en hier dempte hij zijn stem als wilde hij de anderen niet ontstellen, “Weet je, ik begin in te zien dat de dood een bevrijding is uit de droom die jullie het leven noemen... Ik ben over het lijden heen!”

